

Svinesøde. I og for sig finder jeg det ikke forkasteligt, at man anvender det dyriske, animaliske Affald og omsætter Partikler af Dyr og Planter til Kjød og Flæsk eller Læder det benytte til Vænder eller Høns, naar de vedkommende Dyr kunne assimilere Føden, og det kan ske uden Skade for deres Sundhed og derigjennem for Menneskets. Det er næppe heller det, der har været Ulykken, men snarere det Forhold, hvorunder dette er sket, og den Mulighed, der er for Sygdomstilfælde, for Utsi og mange andre Ting. Det er ikke saa meget det pieblifikke Forhold, der har bragt mig til den sikkre Overbevisning, at disse Bedrifter maa, om jeg saa maa sige, undertrykkes og egproprietres. Hvis der kun var pieblifikke Ulemper forbundne med Forholdene derude, kunde man sige, som et æret Medlem sagde saa høit, men som han har ganske Uret i: Lad os se lidt paa den Ting, og saa begynde forfra igjen. Jeg siger: Nei, vi skal da ikke begynde forfra og hvorfor? Fordi det gennem Aar har viist sig — der er Tilfælde ganske vist, hvor man saaledes som her bliver bagklog og ikke forklog — at der har været en vakkende Sundhedstilstand til Stede hos Svinene paa disse Pladser, og at der er forekommet en Række af sporadiske og tvivlsomme Tilfælde, for hvilke der knapt har funnet stilles Diagnose. Jeg gjentager, hvad jeg sagde forleden, at det er netop Uheldet, at man har maattet være længe om at finde Diagnosen for de Sygdomme, der ere udbrudt derude. Var den udbrudt i en Besætning ude paa Landet under helbige Meieriforhold, under gode og sunde Forhold i det Hele taget, var man faret i den med en ganske anderledes Mistanke og Energi, fordi man ikke var vant til at se noget Saa-dant, men her paa Vossepladserne har man været vant til at se saadant Noget, og derfor har det ganske sikkert taget sin Tid. Det er jo nemlig saa, at videnskabeligt har man selvfølgelig kjendt Sygdommene, og jeg kan ikke tvivle om, at danske Dyr læger ogsaa have set den andetsteds; men Diagnosen har man ikke stillet herhjemme, og det er deri, Forskjellen ligger. Det vil ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) vide, at det er meget færdvanligt, at vi give Dyr læger Rejseunderstøttelser til Udlandet. Der er et Medlem af Landsstinget, hvis private Livsstilling det er at være Dyr læge, der saaledes udtrykkelig har erklæret, at han har reist to Gange paa Statens Regning. Jeg vil ikke benægte, at der kunde gøres meget paa den Maade, og jeg finder mange af de Tanker, som det ærede Medlem herom fremførte, sunde, men

Meget af det sker ogsaa; saaledes aabnes der daglig Afgang til Veterinærskolen, og der er sendt Preparatorer Landet rundt. Man har altsaa gjort, hvad man kunde, men Alt kan man jo naturligvis ikke gjøre.

Ulykken paa Vossepladserne har altsaa været den, at man gjorde sig Indtægt paa denne Maade. Nu kan det vel være, at man ved Sortering eller paa anden Maade ogsaa kan staffe sig Indtægter af Renovationen, men det vil ikke være saa simpelt, der vil maasse kræves dyre Apparater eller Lignende til at sætte det i Gang med, og altsaa vil man komme til en formindsket Indtægt. — Det, som det ærede Medlem sagde, at nu maatte man være opmærksom paa Sundhedsspørgsmaalet, rammer ogsaa ganske rigtig. Sagen er den, at naar man nu ad Lovgivningsveien skrider ind mod disse Vossepladser — og jeg har ikke undladt at behøve saa hurtigt, som det har været mig muligt, at jeg i alt Fald vilde søge Bemyndigelse til at skride ind — saa maa man til at gaa en anden Vej. Hvilken Vej man saa maa slaa ind paa, det maa Sundhedsautoriteterne — Sundhedsautoriteterne og ikke Veterinærpolitiet — og vedkommende Kommunalbestyrelser overveie, og det vil være nødvendigt for dem nu at komme til et Resultat. At det vil medføre meget betydelige pekuniære Offre, tvivler jeg ikke paa, men naar det er nødvendigt, kan man ikke lade være at gennemføre en Forholdsregel, selv om den medfører betydelige pekuniære Offre. Mit Skjøn gaar nu ud paa, at det er nødvendigt, og hvis Lovgivningsmagten i det Hele er enig derom, saa er det derved konstateret, at det fra Statens Side anses for nødvendigt, og at de nødvendige Skridt maa gøres.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds opfastede det Spørgsmaal, om ogsaa Veterinærerne vare ganske sikre i deres Skjøn. Dertil siger jeg: ja, utvivlsomt! ganske sikre i deres Skjøn! det kan være, man kan sige, at det har været noget, inden man blev sikker; og det er ogsaa ganske rigtig og naturligt, at der skal samvittighedsfulde og omhyggelige Undersøgelser til, baade ad videnskabelig og praktisk Vej, inden man sætter sit Stempel. Da man satte det, var man imidlertid fuldkommen sikker, — det maa det ærede Medlem forlade sig paa, og det antager jeg heller ikke, at der kan være videre Grund til at drage i Tvivl. Det ærede Medlem omtalte et Par andre Sygdomme, nemlig Rygmærksstypus hos Heste og Tuberkulose, som han ansaa for lige saa flemme Landeplager. Hvad den første angaar, saa er den ganske